

Jaren nadat haar vriendin dood op het strand werd gevonden, maakt Nina een podcast over de cold case. Maar hoe dieper ze graaft, hoe meer gevaar ze loopt...

LINDA VAN RIJN

TERSCHELLING

INKI THRILLER AAR

Terschelling

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Terschelling

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

DE HOORN HAD AL GEKLONKEN. Haar voetstappen roffelden over de klinkers, over het zebrapad waar een auto haar ternauwernood kon ontwijken, over een muurtje waar ze overheen sprong alsof het er niet stond. Verderop, op het water, waren rode lampjes, en groene. Er ratelde iets van metaal. Laat het niet het hek zijn, smeekte ze in stilte. Ze dwong haar voeten om te versnellen, dwong haar pijnlijke longen om niet op te geven. Het naar binnen zuigen van lucht voelde alsof messen door haar keel sneden, maar ze kon niet stoppen. Nog vijftig meter, veertig. Dertig. Ze blikte opzij. De opgang voor voetgangers was al leeg. Iedereen aan boord. De hoorn had het vertrek aangekondigd. Maar misschien... nog heel even...

De deur van het gebouwtje ging open, dat was een opluchting. Geen rij bij het loket. Een vrouw, zo'n beetje van haar eigen leeftijd, keek vragend op. 'Kan ik...'

'Ik moet met de boot mee.'

'Ai.' Met haar pen wees de medewerkster naar een scherm dat zich aan de muur bevond. 'Morgenochtend weer.'

'Maar ik moet...'

'Het spijt me.' Geen echte spijt op het gezicht, wel verwondering. Een zweem van bezorgdheid. 'Is er...'

'Nee.' Ze schudde haar hoofd, wild. 'Ik moet echt mee met die boot. Hij ligt er nog. Ik kan...'

'De hekken zijn al gesloten, dus er kan niemand meer bij.'

'Maar ik...'. Ze schreeuwde nu, een andere medewerker keek op. 'Ik moet van het eiland af, en snel.'

Geen verandering. Alleen een blik opzij, daarna weer naar haar. 'Luister, als je in de problemen bent, dan is de poli...'

'Nee.' Opnieuw schudde ze haar hoofd. 'Nee, ik moet... ik kan...'. Vanuit het raam zag ze de boot bewegen. Ze sloot even haar ogen, steunde op haar handen. Toen schudde ze kort met haar hoofd en haalde diep adem. Zonder nog iets te zeggen rende ze naar buiten. Eén moment lang bleef ze staan. Misschien had ze geluk. Misschien was hij...

Toen zag ze hem. Hij stond daar maar. Keek recht naar haar. En ze deed het enige wat in haar opkwam. Ze begon opnieuw te rennen.

HOOFDSTUK 1

NOG VOOR ZE OP BLOTE VOETEN HET TERRAS OP WAS gelopen, voelde Nina Luyten het door de zeebries aangevoerde zout op haar lippen en hoorde ze het ruisende geluid van de golven in de verte. De ochtendzon beloofde een stralende nieuwe zomerdag en ze verheugde zich op een wandeling door de duinen en een duik in de zee. Het was pas de derde dag van de vakantie en het was verbazend hoe snel zaken als e-mail of deadlines, die haar gedachten normaal gesproken danig konden beheersen, naar de achtergrond waren verdwenen. Of beter gezegd: haar hoofd helemaal hadden verlaten. Ze begreep niet meer waarom ze vroeger vaak had gedacht dat ze daarvoor uren in een vliegtuig moest doorbrengen of zelfs nog

meer uren in een auto naar het zuiden. Dichter bij huis was het effect net zo merkbaar, en ze wist zeker dat de zeelucht daar iets mee te maken had.

Ze liep naar buiten. De wind speelde met haar haren en met de panden van haar dunne badjas. ‘Goedemorgen’, zei Floris Wijker, haar vriend, die aangekleed en wel aan de ontbijttafel zat, de krant opengeslagen voor zich op tafel. ‘Croissantje?’

‘Lekker’, zei ze verrast en ze gaf hem een kus. Hij rook naar douche en zonnebrand. ‘Ben je al bij de bakker geweest?’

Floris knikte. ‘Ik was vroeg op en had zin in een fietstochtje. Je lag zo lekker te slapen dat ik je niet wakker wilde maken.’

Nina haalde haar hand door haar haar en draaide haar gezicht genietend naar de zon. ‘Ik heb inderdaad heerlijk geslapen’, zei ze terwijl ze ging zitten op een van de grote, gemakkelijke tuinstoelen. ‘Dat zal ook wel door die zeelucht komen. Hé, jongen.’ Dat laatste was bedoeld voor Momo, haar labradoodle die vanuit een hoek van de tuin op haar afstormde om haar te begroeten. Hij was een klein uitgevallen model van het ras, maar wat hij in grootte miste, compenseerde hij in onstuimigheid. ‘Zo, iemand is in een goed humeur’, zei Nina lachend en ze kroelde door de cognackleurige, krullerige vacht. ‘Mocht je mee naar de bakker?’

‘Natuurlijk mocht hij mee’, zei Floris. ‘Hij heeft zich keurig misdragen naast de fiets.’

Nina grinnikte. ‘Ik had niet anders verwacht.’ Momo

was nu anderhalf jaar en ondanks de vele uren van intensieve training die ze had geïnvesteerd, was de term ongeleid projectiel nog het meest op hem van toepassing. ‘Neem een labradoodle, die zijn zo lekker slim’, zei ze gek-scherend. ‘Je kunt ze echt alles leren.’

‘Hoho’, nam Floris het voor de hond op. ‘Hij kan ook heel veel. Hij kan bijvoorbeeld bij een bakker een plakje worst lospeuteren. Bij de bákker. Dat is hem vanochtend gelukt.’

Nina keek liefdevol naar de vrolijke hondenkop en de onschuldige, bruine ogen. ‘Had je het weer voor elkaar, jochie?’

Momo probeerde, zich van geen kwaad bewust, al kwispelend op haar schoot te kruipen, maar ze duwde hem van zich af omdat er toch nog enkele regels waren waaraan niet te tornen viel. Daarna schoof ze haar stoel aan en pakte een croissantje uit de mand. ‘Heerlijk’, verzuchtte ze, terwijl ze er aardbeienjam op smeerde en een hap nam.

‘Dus je hebt lekker geslapen’, zei Floris. ‘Wat fijn.’

Nina knikte. Waar ze thuis in Amsterdam met regelmaat uren woelend of in een toestand van halfslaap doorbracht, kwam ze hier op Terschelling elke nacht in diepe rust. Dan werd ze wakker met het laatste beeld van de avond ervoor op haar netvlies, in plaats van het beeld van de digitale klok om drie, vier of vijf uur.

‘Dat heeft iedereen hier’, zei Floris. En daarna, met gevoel voor drama: ‘De magie van het eiland.’

Juist op dat moment klonk op het weggetje voor het huis het geluid van een groepje jongeren die vroeg naar

het strand vertrokken. Rammelende fietsen, het geklingel van een fietsbel, schorre stemmen. Floris glimlachte. 'Nou ja, bijna iedereen. Ik denk niet dat zij elke nacht zo diep slapen dat ze 's ochtends veel uitgeruster wakker worden dan thuis.'

Nina lachte ook. 'Ik denk ook niet dat dat hun doel is. Ze hebben trouwens niet de snelste route genomen.' Normaal gesproken kwam er bij het vakantiehuis van Floris' ouders juist maar weinig verkeer voorbij. Het lag als laatste huis aan een duinweg, die niet veel verderop overging in een fietspad dat door het uitgebreide duingebied voerde. De jongerencamping waar dit groepje hoogstwaarschijnlijk vandaan kwam, was niet echt in de buurt.

Toen de fietsers voorbijgereden waren, keerde de stilte terug. Hoog in de lucht krijsten een paar meeuwen, dichterbij snuffelde Momo in een hoekje van het met windschermen omheinde terras. 'Waar zijn je ouders?' vroeg Nina.

'Met mijn tante naar West-Terschelling. Ze wilden wat winkels bezoeken voor het straks druk wordt.' Hij nam een slok koffie. 'Wil je ook?'

Maar Nina schudde haar hoofd. 'Dus we hebben het rijk alleen?' vroeg ze.

'Ja.' Floris trok de krant naar zich toe, maar begreep toen wat ze met haar opmerking bedoelde en keek op. Zij grijnsde, hij kwam overeind. 'We hebben inderdaad het rijk alleen', zei hij terwijl hij haar naar zich toe trok. 'Misschien moeten we daarvan profiteren.'

Nina hief haar gezicht en kuste zijn lippen. 'Dat weet ik wel zeker.'

‘De croissantjes kunnen wel even wachten’, zei Floris. Nina gilde eerst en giechelde daarna toen hij nog voor ze binnen waren de ceintuur van haar badjas al had losgetrokken. Ze voelde zijn handen om haar middel en zijn mond in haar nek en net voor hij haar de slaapkamer in duwde, bedacht ze hoe heerlijk het was dat ze na bijna een jaar samen met Floris nog net zo verliefd op hem was als in het begin.

‘Het was zo gezellig in het dorp.’ De lichtblauwe ogen van Coby van Schaik stonden opgewekt en een beetje guitig nadat ze, zo had ze net opgebiecht, bij de lunch al een glas witte wijn had gedronken. ‘Maar dat doe ik niet elke dag, hoor’, had ze er snel aan toegevoegd.

‘Al deed je het wel elke dag’, had Nina grinnikend gezegd. ‘Lekker toch?’

‘Precies.’ Coby keek met een blik vol plezier naar Nina. ‘Wat is het toch heerlijk dat jullie er zijn’, zei ze welgemeend. ‘Dat jij er bent. Ik kan niet vaak genoeg tegen Floris zeggen wat een geweldige vrouw hij heeft getroffen. Veel beter dan die...’

‘Ja, zo kan-ie wel weer, tante Coby’, kwam Floris snel tussenbeide. ‘Ik denk dat ik snel nog een glas wijn voor jou ga inschenken voor je allemaal verhalen aan Nina vertelt die haar alleen maar een verkeerd beeld van mij geven.’

‘Ik denk dat ik dat juist doe als je mij wijn geeft’, pareerde zijn tante. ‘En trouwens, die verhalen zijn allemaal waar. Tot je deze parel trof, had je niet echt de beste smaak op het gebied van vrouwen.’

Grinnikend keek Nina van de een naar de ander. Ze vond het heerlijk hoe Floris' tante hem op de kast kon jagen en hoe het ongemak dan van zijn gezicht af te lezen viel. Floris was de veertig al gepasseerd en toch was hij nog steeds gevoelig voor de woorden van zijn tante. Zelf voelde ze zich totaal niet ongemakkelijk. Het onderwerp 'exen' hadden zij en Floris al zo vaak en zo uitgebreid besproken dat ze vermoedde dat Coby haar niet meer kon verrassen. En Floris was de eerste om te beamen wat zijn tante zei. Erg veel exen had hij niet, maar de gemene deler tussen de vrouwen was dat ze verschrikkelijk mooi waren en dat het nooit lang had geduurd. Dan waren ze op hem uitgekeken of had Floris ze aan de kant gezet, iets wat aan beide kanten nooit veel verdriet opgeleverd leek te hebben. 'Behalve eentje dan', had hij eerlijkheidshalve moeten vertellen. 'De manier waarop ik haar heb verlaten verdiende niet de schoonheidsprijs. Zij dacht dat we gingen trouwen en de reden dat ze dat dacht, was dat ik met haar mee was gegaan bij het bekijken van enkele trouwlocaties. Maar toen zij dacht dat het serieuze gesprek dat ik wilde voeren de opmaat naar het aanzoek was, heb ik haar verteld dat het idee mijn leven met haar te moeten doorbrengen me doodsbenauwd maakte. Maar dan in iets vriendelijker bewoordingen.'

Niet netjes, nee, dat was Nina met hem eens. Maar ze had zelf ook weleens mannen laten zitten die dachten hun leven met haar te gaan delen en hoewel ze altijd achter haar keuzes had gestaan, had ze de manier waarop soms beter kunnen aanpakken. Dat gold andersom ook. Als je

de dertig, en in haar geval ook de veertig, was gepasseerd, had je vaak je aandeel relatiebreuken wel gehad.

‘Zullen we zo even naar het strand lopen?’ stelde Floris voor. ‘Heb je zin om mee te gaan, tante Coby?’

‘Nee, nee.’ Coby van Schaik schudde haar hoofd en pakte haar puzzelboekje. ‘Gaan jullie maar lekker samen. Ik heb vandaag al zoveel gelopen dat ik lekker op mijn tuinstoel blijf zitten.’

‘Mijn ouders zullen zo ook wel weer thuiskomen’, zei Floris.

‘Met die twee weet je het maar nooit’, bromde Coby goedmoedig. ‘Even naar de supermarkt kan net zo goed betekenen dat ze urenlang op een terras blijven zitten.’

Nina glimlachte. Dat de ouders van Floris levensgenieters waren die altijd in waren voor spontane uitjes en ideeën, beschouwde ze als iets moois. Vooral omdat ze hun genen op dat gebied grif aan Floris, en ook aan zijn zus, hadden doorgegeven. ‘Kom mee’, zei haar vriend nu. ‘Ik heb de handdoeken al.’

Nina pakte de riem van Momo en de rugtas met daarin een waterflesje en een bakje, voor als de hond door al het zand en zout dorst had gekregen. Ze zeiden Coby gedag en toen liepen ze het huis uit, de oprit af, en de duinen in. Met hun benen in hetzelfde ritme stapten ze voort, richting het strand. Momo bleef om de paar meter staan om te snuffelen of stoof juist vooruit als zijn baasjes hem niet snel genoeg gingen. Nina genoot van hoe de hond genoot. ‘Ik vind het zo fijn hier’, zei ze tegen Floris en ze pakte zijn hand. Toen keek ze naar hem op, haar blik liefdevol aan de

zijne gehaakt. ‘En ik vind het zo fijn met jou.’

Hij beantwoordde haar blik met een glimlachje. ‘Ik hou van je.’

Nina bleef staan om hem een kus te geven en toen ze verder liepen zei ze: ‘Het is echt lief van je ouders dat ze ons hebben uitgenodigd. Zo goed ken ik ze nou ook weer niet.’

‘Dat zal deze vakantie wel veranderen’, zei Floris met een lachje. ‘Mijn moeder glundert helemaal als ze naar je kijkt en mijn vader mag dan wat meer ingetogen zijn, hij geniet van jullie gesprekken over politiek en economie, dat zie ik aan alles.’

‘Hij heeft zoveel kennis’, zei Nina. ‘Hij weet alles over de actualiteit, maar net zo goed over de geschiedenis.’

‘Niet zo gek voor een oud-leraar maatschappijler.’

‘En hij leest elke dag de krant.’

‘Ja, ik herinner me niet anders dan dat mijn vader elke avond achter zijn krant verdwijnt, dat is al zo sinds ik jong was. Als hij hem een dag niet heeft kunnen lezen, haalt hij dat de volgende dag in.’ Hij keek even naar haar. ‘Hij vindt het geweldig dat jij voor diezelfde krant werkt.’

Nina glimlachte. In het jaar dat ze nu met Floris was, had ze zijn ouders natuurlijk meerdere keren gezien. Met regelmaat gingen ze bij hen eten of Floris nodigde ze bij hem thuis uit als zij er ook was. Maar dan ging het om enkele uurtjes en vaak was Floris’ zus Eline er dan ook bij met haar man en twee kinderen. Nina was dol op de jongetjes van vier en drie jaar, maar met hen erbij was een lang gesprek vaak een uitdaging. Daarom was het zo leuk

dat ze nu, in het vakantiehuis van Floris' ouders, eens echt tijd hadden om te praten.

Ze was, zoals ze net tegen Floris had gezegd, inderdaad blij dat ze er was. Dat ze vijftwintig jaar geleden had bezworen dat ze nooit meer naar Terschelling zou gaan was misschien op dat moment begrijpelijk geweest, maar de herinnering ging niet weg door de plek te vermijden en ze ontzigde zichzelf ook zoveel moois. De brede stranden, de gezellige dorpjes, de heerlijke fietstochten, de fijne mensen – het eiland was veel meer dan die ene avond, in de zomer dat ze zeventien was. Veel meer dan Sterre.

Momo dook zo onverwacht voor haar voeten op dat Nina bijna over hem struikelde. 'Belangrijke les van de puppycursus', zei ze gekscherend. 'Netjes naast de baas blijven, ook bij loslopen. Bij het examen deed hij het overigens prima.'

'Ik doe hem wel even aan de riem voor hij op het strand bij alle badgasten op schoot gaat zitten', zei Floris. 'Als we een stukje richting het westen lopen kan hij weer los, lekker door het water rennen. Hopelijk wordt hij dan ook een beetje moe.'

'Moe?' Nina keek hem gekscherend aan. 'Dat woord komt in zijn woordenboek niet voor.'

'Laten we morgen anders naar Oosterend gaan en naar het drenkelingenhuisje lopen', stelde Floris voor. 'Als hij dan niet moe is, weet ik het ook niet meer.'

'Ik heb gelezen dat dat vanaf de laatste parkeerplaats zeven kilometer is. Enkele reis.'

‘Klopt,’ zei Floris, ‘maar het is een prachtig stuk. De duinen zijn daar nog veel mooier dan hier en aan het einde kun je Ameland zien liggen. Of...’ Dat laatste voegde hij toe toen hij de blik op haar gezicht zag. ‘Of we maken een rit met de strandbus. Dat is een leuke excursie waarbij je het huisje ook ziet.’

‘De strandbus klinkt als een topidee’, zei Nina en ze kustte hem op zijn wang. ‘Ik wist dat je me zou begrijpen.’

Floris grinnikte. Ze bereikten het hoogste punt van het duin en liepen weer naar beneden, het strand op. ‘Wie het eerst bij de zee is!’ riep Nina tegen Floris en zonder zijn antwoord af te wachten begon ze te rennen, Momo luid blaffend naast zich. Bijna struikelde ze in het mulle zand, maar ze hervond haar evenwicht en rende verder met de riem nog steeds in haar hand. Net voor Floris haar inhaalde, rende ze de branding in, haar zomerjurk nog aan. Momo maakte bokkensprongen in het water en likte even, maar bij het proeven van het zout hield hij dat snel voor gezien. Toen Floris dichterbij kwam, stortte de hond zich met vier natte poten op zijn benen. ‘Gewonnen’, lachte Nina tegen Floris.

‘Ik krijg jou nog wel’, antwoordde hij en trok haar tegen zich aan. Ze kwam tot zijn kin en kon haar hoofd precies in het kuiltje bij zijn schouder leggen. Hij drukte een kus op haar kruin en Nina genoot van zijn warmte, zijn aanwezigheid en zijn ademhaling in haar haar. ‘Kom mee’, zei hij uiteindelijk toen hij haar losliet. ‘Ik geloof dat er iemand ongeduldig wordt.’

Momo sprong nog steeds om hen heen in het water en

Nina grinnikte. Ze begonnen in westelijke richting te lopen, weg van de drukte van badgasten en kinderen met schepjes en ballen. Momo trok aan de riem om al dat leuks te kunnen afpakken, maar Nina hield hem kort genoeg. Zoals Floris had voorspeld, werd het al snel minder druk op het strand. ‘Er komt voorlopig ook geen populaire strandovergang’, zei hij. ‘Dus Momo kan lekker rennen zonder iemand tot last te zijn.’

Nina haakte de riem los en samen keken ze naar de wegstuivende labradoodle. Verderop vloog een hele groep meeuwen op toen de hond eraan kwam. ‘Hij schrikt er volgens mij zelf van’, zei Nina lachend. ‘Het is zo mooi om te zien hoe hij denkt dat hij echt wat voorstelt, maar tegelijkertijd net als een peuter nog geen kaas heeft gegeten van hoe de wereld werkt.’

‘Ja.’ Floris lachte. ‘Van mij mag hij nog wel even zo blijven. De peutertijd van mijn neefjes vond ik zo leuk, maar die is echt voorbijgevlogen. Al moet ik zeggen dat het ook leuk is dat de oudste nu naar school gaat en ineens zo wijs wordt.’

Nina knikte instemmend. Net als Floris genoot ze op een afstandje van de jongens, en dat was prima. Een jaar of tien geleden had ze wel iets van een kinderwens gevoeld, maar nooit zo groot dat ze er werk van had gemaakt. Met haar toenmalige vriend had het gekund, hij stond ervoor open. Maar ze had altijd geweten dat de relatie daarvoor niet stabiel genoeg was. Toen ze uiteindelijk uit elkaar gingen, was ze vooral opgelucht dat er geen kind was dat ze een scheiding aandeed. De jaren daarna was het onderwerp niet echt aan de orde geweest, simpelweg omdat de

juiste partner niet voorbijkwam. In haar eentje een kind krijgen was een idee dat haar altijd een gevoel van weerstand had bezorgd – misschien wilde ze het daarvoor ook gewoon niet graag genoeg. Ze kreeg een nichtje, Fiene, een schattig meisje van nu zeven jaar. Het was heerlijk om tijd met haar door te brengen en ze vond het leuk dat haar broer en zijn vrouw haar hun kind regelmatig toevertrouwden. Maar het tante-zijn maakte bij haar geen sterke moedergevoelens los, ook al was er ergens in haar hoofd een stem die zei dat ze beter wel moeder kon worden, anders zou ze misschien wel spijt krijgen. Het was een ingewikkeld proces geweest om uit te zoeken of ze echt met heel haar hart moeder wilde worden of dat ze als vrouw een druk voelde om een kind te willen krijgen. Hoe meer ze de veertig naderde, hoe meer ze zich had gerealiseerd dat dat laatste het dichtst bij de waarheid kwam. Ze wilde geen kind, maar de wereld leek van haar te verwachten dat ze het wel wilde.

Tijdens een van de eerste dates met Floris had ze al gezegd dat als hij vader wilde worden, hij niet met haar verder moest gaan – om te beginnen omdat ze de veertig toen al gepasseerd was, maar ook omdat het onderwerp in haar hoofd definitief was afgesloten. Grappig genoeg had ze bij hem juist iets van opluchting bespeurd. ‘Ik wist al niet hoe ik je moest vertellen dat een eventuele kinderschoorvoetend door mij niet vervuld zou worden’, had hij wat schoorvoetend gezegd. ‘Ik ben blij dat ik oom ben, maar ik zie mezelf gewoon geen vader worden.’

Het was fijn dat dat onderwerp niet tussen hen in was

komen te staan. Heel soms, als Nina Floris met Momo of hun neefjes en nichtje zag, schoot het weleens door haar hoofd dat hij het wel had gekund, vader zijn. Hij was zorgzaam en geduldig, altijd in voor iets leuks. Maar allebei vonden ze het heerlijk als de jongens van Floris' zus weer huiswaarts keerden of als Nina's broer Oscar zijn dochter kwam halen.

'Ik ben blij met je', zei Floris, zich niet bewust van haar gedachten. 'We hebben het zo goed samen.'

Ze kneep even in zijn hand. In de verte had Momo een stuk wrakhout gevonden dat hij als een gevaarlijke vijand beschouwde, zo stond hij ertegen te blaffen. Hij sprong naar voren en dan snel terug, net zo lang tot hij vaststelde dat het om niet meer dan een stuk door de zee aangevreten hout ging. Toen hief hij zijn kop en draafde naar Nina en Floris. Nina stak haar hand uit om hem te aaien, maar hij was alweer in volle vaart weggerend omdat hij tientallen meters verderop een andere hond had ontdekt.

Nina keek naar Floris, die zijn blik nu op de hond gericht hield. Daarna staaarde ze naar hun voeten, die in hetzelfde ritme landden op het zand. *We hebben het goed samen.* Ja, voelde ze met alles wat ze in zich had. Ze hadden het inderdaad goed samen.